

ΜΕΓΑΣ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ως τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθερωτῆς καὶ τῶν πτωχῶν ὑπερασπιστῆς, ἀσθενούντων ἰατρός, βασιλέων ὑπέρμαχος, Τροπαιοφόρε Μεγαλομάρτυς Γεώργιε, πρεσβεῦε Χριστῷ Τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὸ εὐλογητός, τὸ Κύριε εἰσάκουσον, τὸ Θεὸς Κύριος, καὶ τὰ τροπάρια ταῦτα, εἰς ἦχον δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν αἰχμαλώτων καὶ τῶν πτωχῶν ἀντιλήπτωρ, χειμαζομένων τε παντοίων ὁ ῥύστης, καὶ τῶν νοσοῦντων ἰασις γενόμενος, τοὺς ὑπὸ τὴν σκέπην σου παροτρύνεις βοᾶν σου, ἅγιε Γεώργιε, μὴ παρίδης εἰς τέλος, τοὺς πεποιθότας μάρτυς ἐπὶ σοί, καὶ τὸν ἐν κλίνῃ ὑγείωσον δοῦλον σου.

Δόξα ὁμοιον.

Τροπαιοφόρε τοῦ Χριστοῦ στρατιῶτα, ὁ θαυμαστός τε καὶ περιδοξὸς μάρτυς, καὶ τῶν πιστῶν ὑπέρμαχος ὁ μέγιστος, ῥῦσαι κατακείμενον, τὸν ἐν κλίνῃ νοσοῦντα, δοῦλον σου Γεώργιε, τὸν πρὸς σὲ προσφυγόντα, καὶ διήμῶν τὴν δέησιν σοφέ, νῦν σοι προσφέρει τὴν ῥῶσιν αἰτούμενος.

Καὶ νῦν. Οὐ σιωπήσωμέν ποτε.

Εἶτα ὁ Ν' ψαλμός, καὶ ἀρχόμεθα τοῦ κανόνος.

Οὐ ἡ ἀκροστιχὶς ἄνευ τῶν Θεοτοκίων.

Τῷ Γεωργίῳ σοὶ τὴν δέησιν φέρω.

Ὡδὴ ἀ'. ἦχος πλ.δ'
Ἀρματηλάτην Φαράω.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τῶ Γεωργίῳ ὡς Χριστοῦ θεράποντι, ἡμῶν δὲ πρύτασι καὶ προστάτῃ θείῳ, ὕμνον σοὶ προσφέρομεν, οἱ δοῦλοι Σοῦ πολυάθλε, ὅπως σώσης εὐχαῖς σου, τὸν ἀσθενοῦντα ἱκέτην σου, καὶ χαρὰς πληρώσης τοὺς ἅπαντας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ῥς πεπλησμένος ἀμαρτίαις πέπονθα, νόσου δυσχέρειαν, Κύριε Θεέ μου, ἀλλ' αὐτὸς μὲ ἴασαι, καὶ λύτρωσιν παράσχου μοι, ταῖς τοῦ σοῦ ἱκεσίαις, θεράποντος καὶ προστάτου μου, Θεοῦ Γεωργίου σου μάρτυρος.

Δόξα.

Γεωργηθεὶς παρὰ Θεοῦ Γεώργιε, γεωργηθέντα καμέ, ὑπὸ ἀμαρτίας ὡς παθῶν αἰχμάλωτον, καὶ νῦν νοσηλευόμενον, πρὸς Θεὸν ταῖς λιταῖς σου, ἐξ ἀμφοτέρων μὲ λυτρώσαι, κράζω σοὶ τῶ θείῳ προστάτῃ μου.

Καὶ νῦν.

Τὸν λυτρωτὴν καὶ παντουργὸν καὶ κύριον, κυοφορήσασα, τὸν τάς ἡμῶν νόσους, πάναγνε βαστάσαντα, αὐτὸν οὖν καθικέτευε, χαλεπῆς ἀσθενείας, τὸν σὸν ἱκέτην λυτρώσασθαι, μόνη τῶν ἀνθρώπων βοήθεια.

Ὡδὴ γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχὰς

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ἐπὶ τῆς θείας σου σοφείας, εἰκόνας οἱ τῆς μόνης σου, γόνυ κλίναντες αἰτοῦμεν τὴν λύσιν, τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν, καὶ τὸν ἐν κλίμῃ κείμενον, τῶ πιεσμῶ τῆς νόσου, τούτῳ τὴν ἴασιν δώρησαι.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ῥς μεγαλάνυμος Χριστοῦ, Γεώργιε ἀθλοφόρος, ὡς ἐξαίρετος ἐν μάρτυσι μάρτυς, τῶν σῶν δούλων ἐκπληροῖς, δεήσεις προστρεχόντων σοὶ, τῶ σῶ ναῶ καὶ τούτους, ποιεῖς οἰκείους τῶ κτίστη σου.

Δόξα.

Ρῶσιν ψυχῆς καὶ τῆς σαρκός, τῷ ἐπὶ κλίνης κειμένῳ, δὸς τῷ δούλῳ σου Γεώργιε μάρτυς, καὶ τοὺς πόνους καὶ πληγὰς, τὸν ῥίγον καὶ τὴν στένωσιν, καὶ τὰς φλογώσεις πάσας, καὶ κακουχίας ἀφάνισον.

Καὶ νῦν.

Τῶν ἰαμάτων σε πηγὴν, Χριστὸς ὁ μόνος υἱὸς σου, σὲ καὶ ἄβυσσον ἀπέδειξε μόνην, διο Πάναγνε τὸν σὸν, ῥῦσαι πιστὸν ἰκέτην σου, τραυματισθέντα νόσῳ καὶ θεραπείαν αἰτούμενον.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων καὶ ἀσθενείας τὸν σὸν ἰκέτην, ὅτι πάντες μετὰ Θεὸν εἰς σὲ καταφεύγομεν, Γεώργιε στεφανῖτα Κυρίου.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Μνημονεύει ὁ ἱερεὺς τὸν ἀσθενοῦντα ἀδελφὸν καὶ μετὰ τὴν
ἐκφώνησιν, λέγομεν τὸ πάρον τροπᾶριον, ἡχ.β'
Τὰ ἄνω ζητῶν.

Προστάτην θερμόν, καὶ μέγαν ἀντιλήπτορα, ἰκέτης ὁ σός, γινώσκει σὲ Γεώργιε, τοῦτον οὖν ἐπίσκεψαι τάχιον, καὶ ἐκ τῆς κλίνης ἔγειραι αὐτόν, καὶ τῆς ὀδύνης καὶ νόσου ἀπάλλαξον.

Ὡδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε
Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Γεωργηθεῖς, ὑπὸ Χριστοῦ μου Γεώργιε, τὴν υἰεῖαν, ἐφ' ἡμᾶς γεώργησον, τῆς τε ψυχῆς καὶ τὴν τῆς σαρκός, καὶ τὸν σὸν ἰκέτην, τὸν νόσῳ κατατροχῶμενον, πρεσβείαις σου ἁγίαις, τούτῳ παράσχου πᾶσαν ῥῶσιν, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου ῥυόμενος.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ἰνα τῆς σῆς, ἀξιωθῆ ἀντιλήψεως, ἀθλοφόρε, ὁ πιστὸς ἰκέτης σου, σοὶ τὴν ᾠδὴν ταύτην προσφωνεῖ, διὰ τῶν χειλέων, ἡμῶν τρισμάκαρ Γεώργιε· καὶ γὰρ ἐν μετανοίᾳ, ἡμᾶς ἐπίστρεψον καὶ ῥῦσαι τὸν ἐν νόσῳ κατάστικτον δοῦλον σου.

Δόξα.

Ἦς τοῦ Χριστοῦ, μάρτυς καὶ μέγας ἐν θαύμασι, καὶ προστάτης, ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἔφορος, καὶ ἰατρὸς καὶ χειραγωγός, ἐκ τῆς συνεχούσης, νόσου καὶ πάσης κακώσεως, κινδύνου καὶ ἀνάγκης, τὸν σὸν μὲ ῥῦσαι νῦν ἰκέτην, τὸν πρὸς σὲ ἐκβοώντα Γεώργιε.

Καὶ νῦν.

Πόνοις δεινοῖς, καὶ συνεχέσι βαλλόμενος, τῇ Παρθένω, σοὶ προσπίπτων σῶσον μέ, τῇ κραταιᾷ, σκέπη σου Ἀγνή, οἴκτειρον καὶ σῶσον καμὲ τῇ θεῖα πρεσβείᾳ σου, καὶ λύτρωσαι τῆς λύμης, καὶ δεινῆς ἀρρωστίας, καὶ τὰ ἄλγη μου πάντα θεράπευσον.

Ἦδὴ ἐ'. Ἰνα τί μὲ ἀπώσω.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Σωτηρίαν σὲ ἔχω εὐεργέτην προστάτην πρέσβυν πρὸς Κύριον, τὸν ἐν ἀθλοφόροις, μεγαλώνυμον θεῖε Γεώργιε, καὶ ζωῆς μου σκέπη, καὶ ἰατρὸν ἐν ἀσθενείᾳ, ἧς μὲ ῥῦσαι καὶ ῥῶσιν μοι δώρησαι.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ὀλισθήσας εἰς βόθρον, τὸν τῆς ἀσθενείας πτοοῦμαι σύ Κύριε, τὴν δικαίαν κρίσιν, ἀλλ' οἴκτειρήσον μὲ εὐσπλαγχνῶ ἐλέει σου, ὡς Θεὸς οἰκτιρμῶν, καὶ μετανοίας δός μοι τρόπους, ταῖς τοῦ σοῦ ἀθλοφόρου δεήσεσι.

Δόξα.

Ἰκεσίαις οὖν Λόγε, τοῦ αὐτοῦ θεράποντος ὅλον με ἔγειρον, νεκρωθέντα ὅλον, ἐν δεινῇ ἀσθενείᾳ καὶ ἴασαι, ἐξ αὐτῆς με μόνε, Δημιουργέ καὶ δώρησαί μοι, τῶν πταισμάτων τὴν λύσιν Φιλάνθρωπε.

Καὶ νῦν.

Ἐν νυκτὶ τῇ τοῦ βίου, θύελλα κατέλαβε πάσης κακώσεως, ἐπεκάλυψε μέ, ἀσθενείας Παρθένε σκοτόμαινα, ἀλλ'ἀνάτειλόν μοι, ἀναψυχῆς Πάναγνε, φέγγος· καὶ πρὸς φῶς εὐρωστίας ὀδήγησον.

Ὡδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τῶν ἀθλοφόρων Χριστέ, τῶν θείων σου ὁ ταξίαρχος, νῦν δυσωπεῖ σὲ οἰκτρῶς ὁ μέγας Γεώργιος, τὸν δοῦλον σου ἔγειρον, ἐκ τῆς ἀσθενείας, τὸν προσπίπτοντα σοὶ σήμερον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ἡμέρας τε καὶ νυκτός, ὠδὴν ἰκέσιον φέρει σοὶ ὁ ἀσθενῶν δοῦλος σός, τρισμάκαρ Γεώργιε· πόθων τοῦ θεάσασθαι διὰ σοῦ τὴν ῥῶσιν, καὶ πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Δόξα.

Νεκρούς ἐγείρεις σοφέ, τῇ πρὸς Θεὸν παρησιᾷ σου, καὶ ἀπὸ κλίνης τοὺς σούς, ἰκέτας Γεώργιε, κάμει τὸν ἰκέτην σου, ἔγειρον καὶ σῶσον, ἀσθενείᾳ νεκρωθέντα μέ.

Καὶ νῦν.

Μαρία τὸ καθαρὸν, τῆς παρθενίας κειμήλιον, καθάρισον με νυνί, ἐκ νόσου καὶ θλίψεως, καὶ τῆς συνεχούσης μέ, ἀσθενείας ῥῦσαι, ἵνα πόθῳ μεγαλύνω σε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων καὶ πάσης νόσου τὸν σὸν ἰκέτην, ὅτι πάντες μετὰ Θεὸν εἰς σὲ καταφεύγομεν, Γεώργιε στεφανῖτα Κυρίου.

Ἄχραντε ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκούσα, δυσώπησον ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει, καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν, τὸ πάρον.

Κοντάκιον ἤχος β'.

Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Προστατεύειν οὐ μὴ παύσῃ τοῦ δούλου σου, καὶ πρεσβεύειν ὑπὲρ τούτου Γεώργιε, μὴ οὖν παρίδῃς σῶν ἰκετῶν δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ πρόσπεσον τῷ ποιητῇ εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν τῶν πιστῶς κραυγαζόντων σοι· τάχυνον εἰς πρεσβείαν καὶ σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν, εἰς τὴν βοήθειαν αὐτοῦ, ἀθλητὰ Χριστοῦ μου μέγιστε.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει. τὸ Πᾶσα πνοή. εἶτα.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν οἰκίαν Πέτρου, εἶδε τὴν πενθερὰν αὐτοῦ βεβλημένην καὶ πυρέσσουσαν. καὶ ἤψατο τῆς χειρὸς αὐτῆς, καὶ ἀφήκεν αὐτὴν ὁ πυρετός· καὶ ἠγέρθη, καὶ διηκόνει αὐτοῖς. ὀψίας δὲ γενομένης, προσήνεγκαν αὐτῷ δαιμονιζομένους πολλούς· καὶ ἐξέβαλε τὰ πνεύματα λόγῳ, καὶ πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας ἐθεράπευσεν· ὅπως πληρωθῆ τὸ ῥηθὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου, λέγοντος· αὐτὸς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἔλαβε, καὶ τὰς νόσους ἐβάστασεν. ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς πολλοὺς ὄχλους περὶ αὐτόν, ἐκέλευσεν ἀπελθεῖν εἰς τὸ πέραν· καὶ προσελθὼν εἰς Γραμματεὺς, εἶπεν Αὐτῷ· διδάσκαλε, ἀκολουθήσω σοὶ ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ. καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις· ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει που τὴν κεφαλὴν κλίνῃ. ἕτερος δὲ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, ἐπίτρεψόν μοι πρῶτον ἀπελθεῖν, καὶ θάψαι τὸν πατέρα μου. ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἀκολούθει μοι, καὶ ἄφες τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς ἑαυτῶν νεκρούς. καὶ ἐμβάντι αὐτῷ εἰς τὸ πλοῖον, ἠκολούθησαν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

Δόξα. Ταῖς του ἀθλοφόρου

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ἐγειρον τὸν δούλον σου, τὸν κατακείμενον νόσω, ἀθλητὰ Γεώργιε, καὶ ἡμᾶς ἀπάλλαξον ἱκεσίαις σου, τοὺς πρὸς σὲ πάντοτε, εὐσεβῶς ἅγιε, σοὶ προσπίπτοντας κραυγάζομεν, σῶσον ἐκ θλίψεως, πάσης καὶ κινδύνων καὶ οἴκτερον, καὶ ῥῶσιν τε πρυτάνευσον, καὶ εἰρήνην πᾶσι τὴν ἄνωθεν, τοῖς τῷ σῶ τεμένει, μονάζουσι καὶ λύτρωσαι λιμοῦ, λοιμοῦ, σεισμοῦ καὶ ποντόσεως, τούτους καὶ κακώσεως.

Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σοί, κατησχυμένος ἀπὸ σοῦ ἐκπορεύεται σοφέ, Γεώργιε τρισμάκαρ, ἀλλ'αἰτεῖται τὴν χάριν καὶ λαμβάνει τὸ δῶρημα διὰ σοῦ, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως.

Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων, ὑπάρχων ἀθλοφόρε Κυρίου· σῶζε πάντας τοὺς πρὸς σέ, ταῖς πρεσβείαις σου μάρτυς, ὡς πολεμουμένων ἢ εἰρήνη, ὡς χειμαζομένων ἢ γαλήνη, ὡς ἄμεσος προστάτης ἡμῶν.

Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Καὶ δροσίζει μὲ μάρτυς, καὶ καταψυχίζει ἢ μνήμη καὶ κλησίς σου, καὶ τὴν νόσον πᾶσαν ἰᾶταί μου καὶ παύει, στρατηλάτα Γεώργιε, καὶ πυρετοὺς ἐξ ἐμοῦ, ριζόθεν ῥήγνυται.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τῆς πηγῆς τοῦ ἐλέους, τοῦ Χριστοῦ ὡς γνήσιος πέλων Γεώργιε, αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει, καμὲ τοῦ ἰαθῆναι, ἐκ τῆς δεινῆς νόσου ἅγιε, οἷα προστάτης καὶ ῥύστης καὶ ἀντιλήπτωρ μου.

Δόξα.

Καὶ ἡ κλησίς σου μόνη, καὶ ἡ μνήμη ἅγιε, καὶ ἡ ἐπίβλεψις, πρὸς τὸν ποθούμενόν μοι, σοῦ θεῖον χαρακτῆρα, ἀποδιώκει μου πᾶσαν ἀσθένειαν, καὶ τὰς ὀδύνας ὠθεῖ, καὶ σῶζει μὲ σὸν δούλον.

Καὶ νῦν.

Ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, ἀπὸ νόσων παντοίων, κάμει διάσωσον,
Παρθένε τὸν σὸν δοῦλον, δεινῶς περισχεθέντα, τὸν ἀπαύστως
σοι ψάλλοντα, καὶ προσφυγόντα Ἀγνή τῇ θείᾳ σκέπῃ σου.

Ὡδὴ ἦ'. Ἑπταπλασίως κάμινος.
Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Σοὶ τῷ φωστῆρι κράζομεν, τῷ λαμπρῷ νῦν Γεώργιε, τὸν ἐπὶ
τῆς κλίνης, ἀσθενεῖα κείμενον, ὡς δοῦλον σου οἴκτειρον, καὶ
πρὸς αὐτὸν τὴν ἴασιν, χάρισαι πλουσίως, τὸν βοῶντα τῷ
Κτίστη· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε,
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ἰνα τῆς σῆς Γεώργιε, ἐπισκέψεως τεύξομαι, καὶ τῆς
θεραπείας, τύχῳ τιτρωσκόμενος, τοιάσδε ὁ δοῦλος σοῦ,
καθυποκύπτω καὶ τὴν ῥοδὴν· νῦν διὰ τῶν σῶν βοῶ σοι δούλων
καὶ κράζω, μὴ παύσῃ ἀθλοφόρε, ὑπὲρ τῶν ἱκετῶν σου, Χριστῷ
τοῦ ἱκετεύειν, ὑπὲρ ἡμῶν τρισμάκαρ.

Δόξα.

Νενεκρωμένον ζώωσον, πληγωμένον θεράπευσον, καὶ
ἀπεγνωσμένον, νῦν μὲ παραμύθησον, τρισμάκαρ Γεώργιε, τῶν
θλιβομένων ἢ χαρμονῇ, καὶ τῶν ἀσθενούντων ἰατρὸς τῶν
βοῶντων· οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν.

Ἡ κραταιὰ βοήθεια, καὶ βεβαία ἀντίληψις, τῶν
ἀπηλπισμένων, ἢ ἐλπίς Πανάμωμε, ἐπίσκεψαι κάμνοντα
ὀδυνηρῶς τὸν δοῦλον σοῦ, κούφισον τὸ βάρος τῆς πικρᾶς
ἀσθενείας, ἀπέλασον τὴν νόσον, τῆς λοιμώδους ἀνάγκης, καὶ
σῶσον τὸν σὸν δοῦλον, Παρθένε Θεοτόκε.

Ὡδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.
Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Φερώνυμος ὡς ὄντως μάρτυς Χριστοῦ, ὁ θαυμάτων πληρώσας τὴν σύμπασαν, δεῖξον καὶ νῦν, ἕτερον θαυμάσιον ἐπ' ἐμοί, τῷ ἀναξίῳ δούλῳ σου, νόσῳ τρυχωμένῳ σωματικῇ καὶ ψυχικῇ καὶ δός μοι, διττῶς τε τὴν υἰείαν, τροπαιοφόρε μάρτυς ἔνδοξε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ἐκύκλωσαν μὲ κύνες ὡσεὶ πολλοί, ἐξ ἀμέτρων πταισμάτων μου ἄγιε, αἰ συμφοραί, καὶ αἰ ἀσθενεῖαί μου αἰ δειναί. καὶ νῦν λοιπὸν προσπίπτω σοί, τῷ ἐμῷ προστάτῃ καὶ βοηθῷ ἐκ τούτων μὲ ἀπάντων, ἀπάλλαξον καὶ σῶσον, μάρτυς Γεώργιε τὸν δοῦλον σου.

Δόξα.

Ῥυόμενος τοὺς δούλους σου ἀθλητά, ἐκ παντοίων κινδύνων καὶ θλίψεων, νῦν καὶ τὸν σόν, τόν σοι προσφερόμενον τὴν ὥδῃν, ἐν κλίνῃ κατακείμενον, ἔγειρον υἰείωσον τὸ αὐτοῦ,πραχθέντα σαῖς πρεσβείαις, ἐξάλειψον καὶ τοῦτον, ἐν πάσῃ μετανοίᾳ, τῷ βασιλεῖ Θεῷ παράστησον.

Καὶ νῦν.

Ἦς Κύριον τεκούσα τὸν συμπαθῆ συμπαθείας μὲ κόρη ἀξίωσον, καὶ χαλεπῆς, νόσου μὲ ἀπάλλαξον ταῖς λιταῖς, τοῦ θείου ἀθλοφόρου σου, καὶ ἐν μετανοίᾳ καὶ προσευχῇ, τὸν βίον ἐκτελέσαι, ἰκέτευε τῷ Κτίστη, τῷ σῷ Υἱῷ Παρθένε Ἄχραντε.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σὲ τὸν τροπαιοῦχον, τὸν ἀειμακάριστον καὶ θεοκόσμητον, καὶ προστάτην καὶ φρουρὸν ἡμῶν. τὸν ἐκλελεγμένον ἐν τοῖς πιστοῖς, καὶ δεδοξασμένον, παρὰ πᾶσι τοῖς ἀθληταῖς, τὸν ἀδιαλείπτως Θεῷ παρεστηκότα, Γεώργιον τὸν μέγαν, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Μεγαλυνάρια.

Τὸν ἐν ἀθλοφόροις θαυματουργόν, ὑπερασπιστὴν τε, τῶν ἀπόρων καὶ τῶν δεινῶς, κατατρυχωμένων ἐν πάσῃ ἀσθενείᾳ, σὲ νῦν ἐπικαλεῖται, μάρτυς ὁ δοῦλος σου.

Ἔχεις παρησίαν πρὸς τὸν Χριστόν, ὡς ἠγαπημένος, ὑπὲρ πάντας τοὺς ἀθλητάς, φάνηθι οὖν ῥύστης, ἡμῶν τε καὶ προστάτης, ὑγείωσον σὸν δοῦλον, μάκαρ Γεώργιε.

Ὡς τῶν αἰχμαλώτων ὁ λυτρωτής, ὑπερασπιστής τε, τῶν πενήτων καὶ ἰατρός, τῶν ἐν ἀσθενείᾳ, δεινῶς κεκρατημένων, Γεώργιε ὑπάρχων, κάμε νῦν ἴασαι.

Σὲ καθικετεύει νῦν ἐν τῷ σῷ εὐαγγελίᾳ τεμένει, δοῦλος ὁ ὑμέτερος δι' ἡμῶν, ὁ ἐν ἀσθενείᾳ Γεώργιε ὑπάρχων, ὅπως αὐτῷ δωρήσῃ, σοφὴ τὴν ἴασιν.

Δέξαι ὦ Γεώργιε ἀθλητά, λιτὰς τῶν σῶν δούλων, ἃς ἐκ στόματος ῥυπαροῦ, καὶ γλώττης βεβήλου, προσάγομεν αἰτοῦντες, ἀμαρτημάτων λύσιν, καὶ τὴν ἀνάρρωσιν.

Ταῖς τῶν ἀσωμάτων σου λειτουργῶν, καὶ ἀγίων πάντων, ἱκεσίαις Χριστὲ Σωτήρ, καὶ τῆς σῆς Ἀχράντου, μητρὸς τὸν σὸν ἰκέτην, ἐν ἀσθενείᾳ ὄντα, σώσαι καὶ ἴασαι.

Καὶ τὰ λοιπὰ ὡς σύνηθες, καὶ ἀπόλυσις. εἶτα ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια, ἤχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρόν.

Πάντων προστατεύεις ἀθλητά, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν νῦν πρεσβεύεις, Χριστῷ Γεώργιε, τῶν προσκαλουμένων σέ, ἐν τῷδε οἴκῳ τῷ σῷ, καὶ ἐκ θλίψεως ἅπαντας, κινδύνων καὶ νόσων, σώζεις ἡμᾶς ἅγιε, ὡς παρησίᾳς τυχών· ὅθεν τὸν σὸν δοῦλον ἐκ πάσης, νόσου συνεχόμενον σῶσον, καὶ τὴν κλίνης ἔγειρον καὶ ἴασαι.

Δέξαι τὰς δεήσεις ἀφ' ἡμῶν, ἃς ὁ ἐπὶ κλίνης προσφέρει, σοὶ τῷ θεράποντι, τοῦ Χριστοῦ Γεώργιε, καὶ τοῦτον ἔγειρον, καὶ τῆς νόσου ἀπάλλαξον, αὐτοῦ ὡς προστάτης, ὡς φρουρός, ὡς ἔφορος, ὡς ἰατρός καὶ τροφεύς, πόθῳ γὰρ τὴν κλῆσίν σου φέρει, καὶ διαπαντὸς μνημονεύει, σου καὶ τὴν εἰκόνα κατασπάζεται.

Δέξαι τὴν ἰκέσιον ᾠδὴν, δέξαι μου τὸν θρῆνον στρατάρχα,
δέξαι τὴν δέησιν, δέξαι μου τὰ δάκρυα, τὸν στεναγμὸν τῆς
ψυχῆς, καὶ τὸν θρῆνον ἀφάνισον τὰ δάκρυα παῦσον, πάντα
μεταρρῦθμησον τὰ λυπηρὰ καὶ χαρὰν, δίδου τῷ τὴν σὴν
ἐκζητοῦντι, θείαν προστασίαν καὶ σκέπην, ὀλοψύχῳ νεύσει ᾧ
Γεώργιε.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σοῦ καὶ
λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σὲ ἀνατίθημι Μῆτερ τοῦ Θεοῦ
φύλαξον με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους Σοῦ φυλάττε
εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Τῆ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν Ἁγίων καὶ τῆς Θεοτόκου τὴν
Σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν καὶ ἐλέησον ἡμᾶς ὡς μόνος οἰκτίρμων.

Δι'εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ
Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Εἰς τὸν πανένδοξον τοῦ Χριστοῦ Μεγαλομάρτυρα Γεώργιον τὸν
Τροπαιοφόρον. Ψάλλεται ὑπὲρ ἀναρρώσεως καὶ ὑγείας
ἀσθενοῦντος ἀδερφοῦ.